LÁ THƯ MỤC VỤ

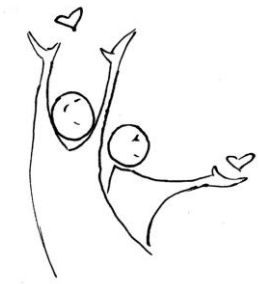

"Dễ thương nhưng thương không dễ" câu nói đùa này tưởng đơn giản nhưng lại rất thâm thúy. Dễ thương là cách nói để diễn tả sự đáng yêu của một ai đó, đặc biệt của các em bé. Bây giờ cách nói "cưng quá" hay "yêu quá" cũng được dùng nhiều để nói về sự đáng yêu của các em.

"Dễ thương nhưng thương không dễ" đó là một thực tế chứ không chỉ là một câu nói đùa. Khi chúng ta thương yêu ai thực sự, thì không phải chỉ vì người đó dễ thương, mà chúng ta còn phải vượt qua cái dễ thương hay đáng yêu của họ, để yêu trọn vẹn con người của họ, có nghĩa là chúng ta phải yêu thương cả những cái không dễ thương hay không đáng yêu của họ nữa. Khó là nằm ở chỗ đó. Và điều này là một thách đố chẳng những cho các đôi vợ chồng trong đời sống hôn nhân gia đình, mà còn là một thách đố cho tất cả những ai sống chung với người khác, kể cả ngoài đời hay trong đời sống tu trì.

Bài Phúc Âm của Chúa Nhật tuần này nói về giới răn yêu thương: "Yêu mến Chúa là Thiên Chúa hết lòng, hết linh hồn và hết trí khôn" "Và yêu thương kẻ khác như chính mình". Yêu mến Thiên Chúa có vẻ dễ khi chỉ là giữ bổn phận thờ phương Chúa qua việc đọc kinh, xem lễ, nhưng yêu Chúa "hết lòng, hết linh hồn và hết trí khôn" thì quá khó, ít ai trong chúng ta yêu được như vậy, vì nếu yêu đến mức đó thì chúng ta sẽ thành thánh. Nhưng nên thánh không chỉ ở một vế yêu mến Thiên Chúa, mà còn phải chu toàn vế thứ hai là yêu người khác "như chính mình". Giới răn mến Chúa là trọng nhất, nhưng giới răn thứ hai cũng tương đương vì "Toàn thể Lề luật và sách các Tiên tri đều tóm lại trong hai giới răn đó" (Mt 22:40).

Yêu người khác như chính mình có nghĩa là mình yêu mình như thế nào thì phải yêu như khác như vậy. Do đó, chỉ khi nào chúng ta chấp nhận chính mình, nhìn ra sự cao quý của mình, thấy mình đáng yêu thì chúng ta mới có thể chấp nhận người khác, nhìn ra sự cao quý của họ, và thấy họ thật đáng yêu. Ngược lại nếu chúng ta không bằng lòng với chính mình, không nhận ra phẩm chất của mình, thì chúng ta cũng sẽ bất mãn với người khác và thấy ai cũng "khó thương". Xin chia sẻ một câu chuyện hay để minh họa cho ý tưởng trên:

Có một vị cao niên ngồi trên một cái ghế dài ở cửa ngõ của thị trấn khi một vị khách lạ tiến đến hỏi:
"Thưa ông dân chúng ở thị trấn này thế nào?"
Ông lão hỏi lại vị khách: "Thế dân chúng ở trong thị trấn ông vừa đi qua thế nào?"
Vị khách trả lời: "Họ tử tế, rộng rãi, và sẵn sàng giúp đỡ nếu ông gặp chuyện không may."
Ông lão nói: "Dân chúng trong thị trấn này cũng giống như vậy."
Một lúc sau có người khách lạ thứ hai đến hỏi ông lão cùng một câu hỏi:
"Thưa ông dân chúng ở thị trấn này thế nào?"
Ông lão hỏi lại vị khách: "Thế dân chúng ở trong thị trấn ông vừa đi qua thế nào?"
Vị khách trả lời: "Đó là chỗ rất tệ. Thú thật tôi rất mừng vì thoát ra khỏi chỗ đó. Dân ở đó rất bủn xỉn, không tử tế, chẳng ai nhắc ngón tay giúp đỡ ông nếu ông gặp chuyện không may."
Ông lão nói: "Tôi sợ rằng, ông cũng sẽ thấy những người giống hệt như vậy ở thị trấn này."

Ý chính của câu chuyện này là chúng ta nhìn người khác không phải như họ là nhưng chúng ta nhìn họ qua lăng kính của chính chúng ta. Lòng chúng ta xấu thì nhìn ai cũng là người xấu. Còn nếu chúng ta là người tốt bụng thì sẽ nhìn thấy ai cũng dễ thương và đáng yêu.

Như thế, rất quan trọng để có một tình yêu lành mạnh và sự tôn trọng bản thân mình, vì từ chính bản thân mình mà tình yêu khởi đầu. Người Việt có một câu nói rất gần với vế thứ hai của giới răn yêu thương là: "Thương người như thể thương thân." Mình có thương mình thì mới có thể thương người khác. Mình có kinh nghiệm bữa no bữa đói, thì mới có thể thương được người đang chìa tay ra xin bố thí chút cơm thừa canh cặn. Do đó,dù tình yêu bắt đầu từ bản thân, nhưng không có nghĩa là đó là nơi mà tình yêu kết thúc. Tất cả mọi tình yêu bản thân đều sẽ trào tuôn ra ngoài trong hình thức của tình yêu thương tha nhân và lòng yêu mến Thiên Chúa.

Như đã nói ở trên, chúng ta dễ dàng yêu một số người bởi vì họ thật dễ thương và đáng yêu. Nhưng thật khó để yêu thương những người mà rõ ràng và hiển nhiên thấy đầy rẫy thiếu sót. Nhìn hay gặp lần đầu là đã thấy 'khó ưa' rồi. Nhưng đó mới là thử thách thưc sự của tình yêu. Vì thế, nếu 'Nơi nào không có tình yêu, hãy gieo vãi tình yêu, và chúng ta sẽ gặt hái được tình yêu. Nơi nào không có tình yêu, hãy đặt tình yêu vào đó, và chúng ta sẽ tìm thấy tình yêu.' (Flor McCarthy, SDB)

Lm Nguyễn Mộng Huỳnh